

621.**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU**

z dnia 12 listopada 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa co do §§ 19 — 33, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych co do §§ 79 — 83, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu co do §§ 92—110 — w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r., wydanego w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym.

Na podstawie art. 96 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o mo-

nopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 556), wprowadza się zmiany i uzupełnienia uwidocznione w §§ 2 — 111 niniejszego rozporządzenia oraz w załącznikach B i C tudzież we wzorze Nr. 36.

§ 2. § 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„O wszelkich czynnościach, dokonywanych w przedsiębiorstwach, a wymagających obecności K. S., przedsiębiorcy obowiązani są zawiadomić urzędnika K. S., właściwego dla dokonania tych czynności. Wyjątki od tej zasady przewidziane są w przepisach szczegółowych”.

§ 3. W § 8 ustęp 3 po słowach „wymienionych zakładów” dodaje się słowa „względnie ich zastępcy, zatwierdzeni przez właściwą władzę skarbową”.

§ 4. W § 10 ustęp 1 opuszcza się słowo „produkcji”.

§ 5. W § 13 na końcu ustępu 1 dodaje się słowa „najpóźniej do dnia 5 następnego miesiąca”, a na końcu ustępu 6 tegoż paragrafu słowa „najpóźniej do dnia 14 po zlikwidowaniu wszelkich zapasów, znajdujących się w przedsiębiorstwie”.

§ 6. § 28 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Zawartość alkoholu w surówce, pochodzącej z gorzelnii rolniczych, winna wynosić co najmniej 90° objętościowych, w surówce, odpędzonej z melasy, co najmniej 92,5° objętościowych przy + 15° C. Moc surówki, dostarczanej przez gorzelnie drożdżowe, ustala art. 56 ustęp 3 punkt b).

2. Gorzelnie rolnicze, produkujące spirytus o mocy niższej, niż wymagana w ustępie 1, obowiązane są przystosować do powyższego wymagania swe urządzenia nie później, niż przed rozpoczęciem ruchu w kampanji 1934/35; do tego czasu nie będą stosować się do nich rygory, przewidziano w § 140, poza wypadkiem dostarczenia spirytusu o mocy niższej niż 85° objętościowych.

3. Zawartość fuzli w spirytusie nie powinna przekraczać 0,8% wagowo w przeliczeniu na alkohol absolutny.

4. Spirytus surowy nie powinien posiadać niewłaściwego sobie smaku, zapachu i barwy, oraz nie powinien zawierać niewłaściwych (obcych) domieszek”.

§ 7. W § 33 ustęp 1 po słowach „właściciela zakładu” dodaje się słowa „przemysłowego względnie”.

§ 8. Do § 35 dodaje się następujące dwa ustępy:

„4. Postanowienia, wyszczególnione w ustępach 1, 2 i 3 niniejszego paragrafu, mają zastosowanie przy magazynowaniu spirytusu w gorzelniach przemysłowych, rektyfikacjach i wolnych składach spirytusu.

5. Dla surówki lub rektyfikatu, magazynowanych w gorzelniach rolniczych, ustanawia się dozwolony zanik w wysokości 0,4% od ilości spirytusu, przyjętych do magazynu według ksiąg magazynowych”.

§ 9. W § 36 po ustępie 2 dodaje się nowy ustęp o następującym brzmieniu:

„3. Za czas przebywania przesyłki w drodze liczy się cały czas od dnia nadania przesyłki do przewozu kolejowego względnie urzędowej odprawy, aż do dnia przyjęcia przesyłki w miejscu przeznaczenia. Jeżeli odległość przedsiębiorstwa wysyłającego od stacji kolejowej wynosi więcej niż 20 km, to czas przebywania przesyłki może być zwiększony o jeden dzień. Dalsze zaliczenie czasu przebywania przesyłki w drodze może nastąpić tylko w wypadku, gdy zwłoka powstała bez winy lub zaniedbania ze strony przedsiębiorstwa”.

§ 10. W § 37 ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Dozwolony zanik rektyfikacyjny ustala się niezależnie od typu aparatu do oczyszczania, w wysokości 1% ilości surówki, wziętej na aparat do oczyszczania. Podana norma zaniku winna pokryć normalne straty aparatu, powstałe tak przy oczyszczaniu wziętej na aparat surówki, jak i przy ewentualnym powtórnym przerobie niższych gatunków rektyfikatu, „otrzymanych z tej samej surówki”.

§ 11. § 38 otrzymuje następujące brzmienie:

„Ujawnione przy każdej rewizji ubytki magazynowe należy zaraz zapisać na rozchód w księdze magazynowej, a gdy przekraczają dozwolony zanik, należy obliczyć należność, określoną w art. 9 ustęp 1 i zawiadomić o tem natychmiast właściwy U. S. A. M., przesyłając mu odpis wpisu, skutecznego przy rewizji w księdze magazynowej. Urząd ten winien wydać orzeczenie, nakładające na przedsiębiorstwo obowiązek uiszczenia należności, przypadającej za stwierdzone ubytki, przekraczające dozwoloną normę, w ciągu dni 14-tu od daty doręczenia orzeczenia”.

§ 12. W § 40 ustęp 2 zdanie drugie otrzymuje następujące brzmienie:

„W razie stwierdzenia po takim porównaniu nadmiernego ubytku, należy postąpić według przepisów § 38”.

§ 13. Postanowienia § 43 ulegają następującym zmianom:

Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Za stwierdzone przy przyjęciu spirytusu ubytki drogowe wymierza się należność, określoną w art. 9 ustęp 1. W tym celu urzędnik, przeprowadzający dochodzenia, przewidziane w § 41, winien przedłożyć wynik tychże możliwie najrychlej właściwemu U. S. A. M., który postąpi stosownie do przepisów § 38, niezależnie od ewentualnego wdrożenia postępowania karnego”.

Ustęp 2 punkt a) uzupełnia się następującym zdaniem:

„Przedsiębiorstwo wysyłające nie jest odpowiedzialne za ubytki spirytusu, jeżeli przesyłkę wysłano pod nadzorem urzędnika skarbowego i pod nadzorem urzędnika skarbowego przyjęto, przyczem naczynia były nieuszkodzone, a nałożone na tych naczyniach zamknięcia nie były naruszone. W tych wypadkach brakujący spirytus zapisuje się na przychód w księgach magazynowych przedsiębiorstwa wysyłającego”.

W ustępie 4 zamiast słowa „ubytki” wstawia się słowo „nadwyżki”.

§ 14. Postanowienia § 49 ulegają następującym zmianom:

W ustępie 2 w zdaniu pierwszym po słowach „Czynność tę” należy dodać słowa „o ile użyto plynowskazu”.

Ustęp 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Prawidłowość wskazań wszelkiego rodzaju urządzeń pomiarowych należy sprawdzać stale, gdy zbiorniki są w użyciu, przy ich napełnianiu i opróżnianiu”.

Drugie zdanie ustępu 9 punkt a) otrzymuje następujące brzmienie:

„Skala ta winna być trwale umocowana i zabezpieczona; kreski na niej oznacza się przez nacięcie, a cyfry — farbą olejną”.

W tymże ustępie punkt b) w zdaniu pierwszym skreśla się słowa „farbą lub”.

W tymże ustępie punkt c) w zdaniu pierwszym słowo „olejną” zmienia się na „trwałą”.

Punkt c) b) tegoż ustępu otrzymuje następujące brzmienie:

„zabezpieczyć dolny koniec i ostatnią górną kreskę laski przez wypalenie godła Państwa na laskach drewnianych, względnie przez wybicie go na laskach metalowych”.

§ 15. W § 50 ustęp 5 zamiast słów „z miary odbieralnika” wstawia się „z pojemnika do odbieralnika”.

§ 16. W § 51 ustęp 2 prostuje się wzór dla obliczania pojemności walca w następujący sposób: zamiast $\frac{\pi d^2 h}{4}$ powinno być $\frac{\pi d^2 h}{4}$.

§ 17. § 58 otrzymuje następujące brzmienie:

„O obowiązku zapłaty wszelkich należności, przypadających na rzecz D. P. M. S., za wyjątkiem należności, powstałej z dokonanej przez D. P. M. S. sprzedaży, orzeka U. S. A. M. właściwy dla siedziby przedsiębiorstwa, na którym ciąży obowiązek zapłaty tych należności. Właściwym dla orzekania o zapłacie należności za ubytki magazynowe jest U. S. A. M., w którego okręgu znajduje się przedsiębiorstwo magazynujące spirytus, za drogowe — U. S. A. M. miejsca wysłania przesyłki”.

§ 18. § 63 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Wszelkie przedsiębiorstwa, które na zasadzie art. 83 uiszczają odpowiednie opłaty patentowe,

mają obowiązek kwit na uiszczoną opłatę starannie przechowywać i okazywać na żądanie urzędników, kontrolujących przedsiębiorstwo.

2. Niezwłocznie po uiszczeniu opłaty patentowej przedsiębiorstwo, prowadzące księgi kontrolne, czyni o tem wzmiankę w księdze produkcji lub przetworu spirytusu, wskazując datę i Nr. kwitu kasowego.

3. Przedsiębiorstwa przewozowe, mające kilka oddziałów, uiszczają opłatę patentową tylko od głównego zakładu”.

§ 19. § 84 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Za najmniejszy obszar ziemi ornej, jaki powinno posiadać gospodarstwo rolne połączone z gorzelnią (art. 54 ustęp 2), uznaje się obszar, który przy normalnem prowadzeniu gospodarstwa pozwala przeciętnie na uprawę ziemniaków, w ilości niezbędnej do wyprodukowania 300 hl, a dla nowopowstałych gorzelnii 700 hl 100° spirytusu w ciągu kampanji, po zaspokojeniu innych potrzeb gospodarstwa na ziemniaki. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa może zezwolić na wyjątek od tej zasady dla istniejących gorzelnii w majątkach, które częściowo uległy parcelacji.

2. O uznaniu obszaru ziemi ornej za wystarczający dla prowadzenia gorzelnii rolniczej decyduje Minister Skarbu, o uznaniu zaś takiego obszaru za niewystarczający — Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, w obu wypadkach na wniosek właściwej władzy skarbowej II instancji.

3. W wypadkach budzących wątpliwości, władza skarbowe II instancji powoła komisję, składającą się z trzech osób: przedstawiciela tej władzy jako przewodniczącego, przedstawiciela Wydziału Rolnictwa Urzędu Wojewódzkiego, oraz przedstawiciela organizacji gorzelnii rolniczych — jako członków. Wniosek, o którym mowa w ustępie 2, oprze władza skarbowe II instancji na opinii tej komisji, która zbada na miejscu czy warunki naturalne i ekonomiczne oraz poziom kultury danego gospodarstwa pozwalają na produkcję potrzebnej ilości ziemniaków. Z czynności swych komisja sporządzi protokół”.

§ 20. W § 85 ustęp 1 skreśla się słowa „cena stosowaną do gorzelnii przemysłowych, nieprzerabiających wywaru, a po 4 października 1929 r.”

§ 21. W § 89 ustęp 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Uruchomienie istniejącej gorzelnii rolniczej, której prawo własności przeszło na spółdzielnię lub spółkę, może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu”.

§ 22. § 102 otrzymuje następujące brzmienie:

„Zezwolenia na odbudowę gorzelnii, o których mowa w art. 39 ustęp 4, począwszy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, będą udzielane w sposób, przewidziany w ustępach 1 i 2 art. 39”.

§ 23. § 109 otrzymuje następujące brzmienie:
„Wojewódzkie prawo odpędu rozdzielają władze skarbowe między gorzelnie rolnicze stosownie do postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 339)”.

§ 24. § 118 otrzymuje następujące brzmienie:
„Okres nieczynności gorzelnii nowoobudowanych (art. 51 ustęp 1), które do dnia 31-go grudnia 1929 r. uzyskały zezwolenie na odbudowę, oblicza się od kampanji, na którą gorzelnia po raz pierwszy uzyskała przydział prawa odpędu”.

§ 25. Do § 122, po oznaczeniu pierwszego ustępu cyfrą 1, dodaje się nowy ustęp o następującym brzmieniu:

„2. Gorzelniom, które powstały po dokonaniu rozdziału prawa odpędu na dane trzecie i otrzymały prawo odpędu z rezerwy odpędowej, przysługuje prawo do otrzymania zasadniczego kontyngentu zakupu dopiero na kampanję następującą po tej, w której nastąpiło przyznanie prawa odpędu; D. P. M. S. może jednak przyznać takim gorzelniom kontyngent zakupu już w pierwszej kampanji na warunkach, przewidzianych w ustępie 1. Przydziały prawa odpędu z rezerwy odpędowej na cele eksportowe nie pociągają za sobą przydziału kontyngentu zakupu”.

§ 26. W § 123 w końcu zdania po słowie „gorzelnii” w miejsce przecinka umieszcza się kropkę i skreśla się słowa „utrzymując w tym wypadku stosunek, określony w art. 56 ustęp 4 punkt b)”.

§ 27. § 127 otrzymuje następujące brzmienie:
„Zawiadomienie o dodatkowym przydziale kontyngentu zakupu z rezerwy specjalnej, D. P. M. S. będzie przysyłać za pośrednictwem U. S. A. M., który zanotuje dany przydział w wykazie gorzelnii i niezwłocznie prześle zawiadomienie adresatowi”.

§ 28. W § 129 ustęp 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Spirytus, wyprodukowany w gorzelniach ponad wyznaczony kontyngent zakupu, może być odebrany przez D. P. M. S. na rachunek i ryzyko producenta, wyłącznie jako spirytus eksportowy do dyspozycji organizacji eksportu spirytusu, działającej na podstawie art. 5 ustęp 6”.

§ 29. W pierwszym zdaniu § 130 po słowach „wówczas K. S.” wstawia się słowa „po zakończeniu ruchu w gorzelnii, najpóźniej w terminie do dnia 1 sierpnia danego roku”.

§ 30. § 140 otrzymuje następujące brzmienie:
„D. P. M. S. będzie odbierać surówkę o stopniowości niższej niż ustalona w § 28, potrącając przy odbiorze surówki:

1) rolniczej — a) 1 grosz od ceny nabycia 1-go l 100° spirytusu za każdy brakujący stopień mocy poniżej 90° do 85° objętościowych włącznie,

b) 5% ceny nabycia za każdy dalszy brakujący stopień poniżej 85° objętościowych;

2) melasowej — 5% ceny nabycia za każdy brakujący stopień mocy poniżej 92,5° objętościowych”.

§ 31. Postanowienia § 143 ulegają następującym zmianom:

Pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„Podstawową cenę monopolową dla każdego województwa (art. 10 ustęp 4) ustala się stosownie do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 670) na następujących zasadach:”.

Ostatnie zdanie ustępu 1 rozdziału A punkt a) otrzymuje następujące brzmienie:

„Przeciętna zawartość skrobi w ziemniakach będzie ustalona osobnym rozporządzeniem Ministra Skarbu”.

W tymże ustępie punkt b) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) Cenę ziemniaków oblicza się dla danego województwa na podstawie rynkowej ceny ziemniaków fabrycznych loco wagon z okresu od 16 września do 31 października każdego roku włącznie. W braku notowań ceny rynkowej ziemniaków fabrycznych, mogą być przyjmowane zmniejszone o 20% ceny ziemniaków jadalnych przebieganych, loco wagon. Ceny powyższe zmniejsza się o przeciętny koszt przewozu do kolei lub miasta, który ustala się jednolicie dla wszystkich województw na 15% obliczonej w powyższy sposób ceny ziemniaków loco wagon, z wyjątkiem województw poznańskiego, pomorskiego, śląskiego i krakowskiego, dla których koszt przewozu ustala się na 5% ceny ziemniaków loco wagon”.

W ustępie 2 punkt b) rozdział A drugie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Ceny te ulegają zmniejszeniu o koszt przewozu, w wysokości, przyjętej dla ziemniaków (ustęp 1 punkt b)”.

Ostatnie zdanie rozdziału A otrzymuje numerację jako ustęp 3. Na końcu tego ustępu po słowach „przez dodanie do cen loco folwark kosztu przewozu” dodaje się słowa „obliczonego dla cen loco wagon”.

Punkt a) rozdziału E otrzymuje następujące brzmienie:

„Koszty paszy: owsa, siana i słomy — po 3.650 kg w województwach: krakowskim, poznańskim i śląskim, w innych zaś województwach — siana i słomy — po 3.650 kg, a owsa — po 2.190 kg według przeciętnych cen loco folwark w województwie z okresu od 16 września do 31 października włącznie każdego roku”.

Rozdział F otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Wartość gorzelnii ustala się w zależności od województwa w wysokości następującej: województwa: śląskie, krakowskie — 100.000 złotych; województwa: poznańskie i pomorskie — 110.000 złotych; województwa: warszawskie, łódzkie, kieleckie i lubelskie — 120.000 złotych; województwa: wołyńskie, lwowskie, tarnopolskie i stanisławowskie — 130.000 złotych; województwa: wileńskie, nowogródzkie, poleskie i białostockie — 150.000 złotych.

2. Z wartości powyższej przyjmuje się 40% na budynek i 60% na urządzenie, przyczem oblicza się 3% na amortyzację i remont budynków, oraz 10% na amortyzację i remont urządzeń”.

§ 32. § 147 otrzymuje następujące brzmienie:

„Monopolową cenę nabycia 1 hl spirytusu kontyngentowego z gorzelni przemysłowych, z wyłączeniem drożdżowych, oblicza się na daną kampanję według kosztów produkcji gorzelni, produkującej spirytus w wysokości przeciętnego prawa odpędu gorzelni czynnych w ostatniej kampanji, przyjmując następujące zasady:

A. Surowiec.

Ilość melasy, potrzebną do wyprodukowania 1 hl spirytusu 100°, ustala się w wysokości 3,57 q.

Cenę melasy ustala się na podstawie cen, płaconych za melasę przez gorzelnie przemysłowe w okresie poprzedniej kampanji loco cukrownia.

Do ceny, wypośredkowanej w powyższy sposób, dolicza się przeciętny koszt przewozu kolejowego w cysternach z cukrowni do gorzelni na odległości 100 km, oraz koszty dzierżawy cystern i ekspedycji, które to koszty ustala się na 50% przewozu kolejowego.

W braku danych o cenach melasy loco cukrownia, przyjmuje się ceny loco wagon stacja odbiorcza, zmniejszając je o rzeczywisty koszt transportu od wysyłającej cukrowni do stacji odbioru, a zwiększając o przeciętny koszt przewozu kolejowego oraz koszty dzierżawy cysterny i ekspedycji, obliczone według postanowień poprzedniego zdania.

B. Materiały pomocnicze.

Kwas siarkowy, formalina, wapno chlorowe, jęczmień, superfosfaty, chemikalja i t. p. przyjmuje się w wysokości 50% kosztu opału.

C. Administracja.

Przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie, pobierane w ostatniej kampanji:

a) administracja techniczna

- 1) kierownik gorzelni,
- 2) dwóch pomocników gorzelanego,
- 3) mechanik,
- 4) trzech zmianowych;

b) administracja ogólna

- 1) księgowy,
- 2) maszynistka,
- 3) woźny.

D. Koszty handlowe i wynagrodzenie za kierownictwo.

Koszty handlowe i wynagrodzenie za kierownictwo przyjmuje się w wysokości 60% kosztów utrzymania administracji.

E. Robocizna.

Jako podstawę do obliczenia kosztów robocizny przyjmuje się, że kampanja gorzelni trwa 240 dni roboczych, w ciągu których jest zatrudnionych 30 robotników; w pozostałym okresie przyjmuje się 10 robotników.

Wynagrodzenie robotników przyjmuje się według norm, ustalonych przez Główny Urząd Statystyczny za miesiąc dziesiąty każdego roku, dla robotników niewykwalifikowanych (pomoc podwórzowa) w przemyśle metalowym.

F. Opał.

Przyjmuje się, że na wyprodukowanie 1 hl spirytusu zużywa się 80 kg węgla. Cenę węgla określa się z przeciętnej ceny loco wagon kopalnia, gatunek grysik, z miesięcy września i października danego roku. Dostawę oblicza się na podstawie przeciętnych kosztów przewozu kolejowego, przyjmując przeciętną odległość gorzelni od zagłębi w wysokości 370 km oraz doliczając 5% na manco.

G. Smary i światła oraz dozór kotłów.

Ustala się zużycie 4 kg smarów dziennie; opłatę za światło ustala się na 120 zł miesięcznie w okresie ruchu gorzelni. Koszty, związane z dozorem kotłów, przyjmuje się na podstawie taryfy Stowarzyszenia Dozoru Kotłów, przyczem przeciętną powierzchnię ogrzewalną kotła przyjmuje się na 130 m kw.

H. Ubezpieczenie.

Przyjmuje się według faktycznych stawek towarzystw asekuracyjnych od wartości gorzelni, ustalonej w rozdziale L „Amortyzacja i remont”, a także ubezpieczenie zapasu spirytusu, obliczonego po monopolowej cenie nabycia z poprzedniej kampanji, który to zapas ustala się w wysokości 1/5 części przeciętnego prawa odpędu.

I. Podatki i opłaty.

Przyjmuje się rzeczywiste podatki państwowe i komunalne, obciążające gorzelnie według obowiązujących aktów.

J. Utrzymanie bocznicy kolejowej.

Przyjmuje się przypadające na gorzelnię przeciętne koszty utrzymania bocznicy z poprzedniej kampanji.

K. Oprocentowanie kapitału obrotowego.

Uwzględnia się oprocentowanie według stopy dyskontowej Banku Polskiego dwumiesięcznych wydatków poczynionych na: melasę, materiały pomocnicze, administrację, koszty handlowe, robociznę, opał, asekurację, smary i światło.

L. Amortyzacja i remont.

Przeciętną wartość gorzelni ustala się w wysokości 500.000 zł.

Z wartości powyższej przyjmuje się 40% na budynki i 60% na urządzenia, przyczem oblicza się 3% na amortyzację i remont budynków oraz 10% na amortyzację i remont urządzeń.

Ł. Ubytki magazynowe i drogowe.

Jako ubytki przyjmuje się 1,5% w powyższy sposób wyprowadzonych kosztów produkcji 1 hl 100° spirytusu.

Dla gorzelni całkowicie i racjonalnie utylizujących wywar zwiększa się wyprowadzoną w powyższy sposób cenę, stosownie do postanowień art. 11 ustęp 3, o 10%.

W ten sposób obliczona cena nie może być wyższa od przeciętnej arytmetycznej wojewódzkich mo-

nepolowych cen podstawowych, ustalonych dla gorzelni rolniczych, zmniejszonej o 17½%".

§ 33. Postanowienia § 150 ulegają następującym zmianom:

W ustępie 1 punkt e) otrzymuje brzmienie:

„e) nadzór techniczny na podstawie dokonywanych analiz surowców, produktów przerobu i spirytusu”.

Paragraf ten uzupełnia się ustępem 4 o następującym brzmieniu:

„4. Instruktorowie instytucji pomocy naukowej są uprawnieni do pobierania prób spirytusu (surówki) w ilościach, nieprzekraczających jednorazowo 1 litr objętościowy. Ilość spirytusu, pobranego jako próbę, należy zapisać na rozchód w księdze magazynowej”.

§ 34. W § 162 ustęp 4 punkt a) zdanie drugie otrzymuje następujące brzmienie:

„Obręcze, ściągające klepki kotłów, winny być zabezpieczone od możliwości odsuwania”.

W tymże ustępie i paragrafie w punkcie c) zdanie piąte zamiast słowa „(Barbette)” wstawia się „np. Barbet'a”.

§ 35. Postanowienia § 166 ulegają następującym zmianom:

Ustęp 3 uzupełnia się następującym zdaniem:

„Rurka powietrzna w dolnym swem zgięciu, znajdującem się w misce stągwi, powinna być zaopatrzona w otworek dla ściekania płynu na wypadek zalania stągwi spirytusem lub brzczką”.

W tymże paragrafie w ustępie 6 skreśla się słowo „około” i uzupełnia się ustęp następującym zdaniem: „Dla berlińskich przyrządów kontrolnych, typu uszczelnionego i innych, pełna wysokość środka odpływowego otworu oziębiałnika nad poziomem postumentu przyrządu winna wynosić nie mniej jak 98 cm, wysokość zaś dolnego brzegu rury odpływowej z miski stągwi ponad postumentem — 65 cm”.

Ustęp 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„7. W nowowytbudowanych gorzelniach oziębiałnik, stągiew i przyrząd kontrolno-mierniczy winny być ustawione w jednej prostej linii. Przepis ten nie dotyczy gorzelni już istniejących i zweryfikowanych”.

§ 36. Postanowienia § 168 ulegają następującym zmianom:

Ustęp 4 uzupełnia się następującym zdaniem:

„Istniejące odbieralniki, posiadające takie wymiary, że 10-cio litrowa podziałka ich laski mierniczej jest równa lub większa od 10 mm, a pozatem odpowiadające wszelkim innym przepisom niniejszego paragrafu, mogą pozostać nadal aż do czasu przeprowadzenia gruntownej naprawy gorzelni”.

W ustępie 9 zdanie pierwsze otrzymuje następujące brzmienie:

„9. Rura, doprowadzająca spirytus z przyrządu kontrolno-mierniczego, jak również rura przelewowa, o której mowa w ustępie 3 niniejszego paragrafu, winny dochodzić prawie do samego dna odbieralnika”.

W ustępie 17 drugie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Miernik ma odpowiadać wszystkim powyższym przepisom, dotyczącym odbieralnika, z wyjątkiem postanowień ustępów 2 i 3; urządzenie mieszadła w mierniku nie jest wymagane”.

§ 37. W § 169 skreśla się ustęp 5 i zmienia się odpowiednio numerację pozostałych ustępów.

§ 38. § 170 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Na prowadzenie gorzelni ma każdy kierownik ruchu (technik gorzelniczy) posiadać zezwolenie U. S. A. M., właściwego dla gorzelni, którą ma kierować. Zezwolenie to wydaje się na czas nieograniczony z zastrzeżeniem prawa odwołania każdego czasu.

2. U. S. A. M. wyda takie zezwolenie tylko wtedy, jeżeli technik gorzelniczy:

- a) posiada odpowiednie kwalifikacje moralne,
- b) jest fachowcem gorzelniczym, oraz potrafi prowadzić dziennik technicznego przerobu w gorzelni według ustalonego wzoru i dziennik taki zobowiąże się prowadzić,
- c) posiada ogólne wykształcenie przynajmniej w zakresie szkoły powszechnej”.

§ 39. W § 171 ustęp 1 do punktu b) dodaje się słowa „obejmujący oprócz budynku samej gorzelni również graficzne przedstawienie najbliższych sąsiedujących z nią parcel, dróg, ulic, budynków, zakładów i t. p.”

§ 40. W § 174 po słowach „podług opisu i planu sytuacyjnego” dodaje się słowa „wymienionego w § 171 ustęp 1 punkt b)”.

§ 41. Postanowienia § 182 ulegają następującym zmianom:

Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Stągiew przykrywa się szafką drewnianą, wykonaną z suchych desek, sklejonych szczelnie ze sobą; ponadto deski i ściany szafki łączą się z mocą trzech żelaznych obręczy i śrub, które winny przejść przez każdą deskę, a z wewnętrznej strony szafki mają nakrętki i zatyczki. Każda deska ścianek górnej i dolnej musi być umocowana od wewnątrz do ścian bocznych kątownikami żelaznymi, przytwierdzonymi śrubami, które nie powinny jednak przechodzić na wylot. Ściany, wierzch i dno winny być szczelnie dopasowane i pomalowane od strony wewnętrznej białą farbą olejną a nazewnątrz politurowane lub pokryte przezroczystym lakierem, pozostawiającym widocznym usłojenie drzewa. Dwie przeciwległe ścianki szafki mają być zaopatrzone na wysokości szklanego klosza stągwi w okienko z szybami, które winny być umocowane od wewnątrz w ramce metalowej lub drewnianej, przyśrubowanej jak wyżej. Ponadto może być sporządzone trzecie także okienko w ścianie szafki od strony przyrządu kontrolno-mierniczego i, o ile znajduje się w niej zbiornik przelewowy (ustęp 4) z pływakiem, powinno być urządzone okienko w dolnej części szafki dla ułatwienia badania położenia pływaka (rysunek szafki załącznik Nr. 19)”.

W ustępie 2 ostatnie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Po nałożeniu prętów zabezpiecza się je urzędowo plombami w ten sposób, aby jeden koniec sznurka przechodził przez główkę lub nakrętkę, drugi zaś — przez otwór w pręcie poza uszkami obręczy”.

Ustęp 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Połączenie ścianek szafki ma być takie, aby w ściankach nie było szpar i aby po nałożeniu zabezpieczeń przesuwanie ścianek w jakimkolwiek kierunku było niemożliwe”.

W ustępie 4 skreśla się powołanie „(§ 183)”.

§ 42. W § 185 ustępy 1 i 2 otrzymują następujące brzmienie:

„1. Do kontrolowania produkcji spirytusu w gorzelniach przeznaczają się zalegalizowany przyrząd kontrolno-mierniczy systemu Siemens'a, który automatycznie oblicza produkcję spirytusu w litrach 100% oraz w litrach objętościowych.

2. Przyrząd kontrolno-mierniczy wraz ze stągwią (filtrem) i zbiornikiem przelewowym dostarcza D. P. M. S. do najbliższej od gorzelnij stacji kolejowej, przedsiębiorca zaś winien swoim kosztem przesyłkę odebrać, oraz wykonać w gorzelnij wszelkie urządzenia i roboty, niezbędne do ustawienia i urzędowego zabezpieczenia przyrządu. Koszty napraw i przewozów, związane z utrzymywaniem w stanie używalności przyrządu kontrolno-mierniczego, stągwi i zbiornika przelewowego, ponosi przedsiębiorca gorzelnij”.

§ 43. W § 186 drugie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Wszystkie te czynności mogą być wykonywane przez dwóch urzędników, z których przynajmniej jeden winien posiadać upoważnienie do dokonywania tych czynności”.

§ 44. Postanowienia § 198 ulegają następującym zmianom:

W ustępie 4 punkt a) słowa „1 litra” zamienia się na „0,5 litra”.

W ustępie 4 punkt b) skreśla się słowo „Reamur'a”.

W ustępie 4 punkt c) skreśla się słowo „Tralles'a”.

§ 45. § 210 uzupełnia się ustępem 6 o następującym brzmieniu:

„6. Szafkę, chroniącą stągiew, należy zestawić, pręty zabezpieczyć i oddać te przedmioty przedsiębiorcy na przechowanie do przyszłej kampanij”.

§ 46. § 217 skreśla się.

§ 47. W § 222 ustęp 2 liczbę „20” zmienia się na „21”.

§ 48. W § 223 punkt b) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) w razie podniesienia się rtęci maksymalnego termometru w zbiorniku przyrządu kontrolno-mierniczego do +40° C (+32° R) lub na liczniku przyrządu kontrolno-mierniczego do +35° C (+28° R)”.

czego do +40° C (+32° R) lub na liczniku przyrządu kontrolno-mierniczego do +35° C (+28° R)”.

§ 49. W § 226 skreśla się słowo „całkowity”, zaś po słowie „powtórzeniem” dodaje się słowa „w dzienniku przyrządu”.

§ 50. § 227 uzupełnia się zdaniem:

„Wyniki zestawienia ogólnego należy również zapisać do części II dziennika przyrządu kontrolno-mierniczego”.

§ 51. W § 244 ustęp 2 skreśla się słowa „i nazwisko jej właściciela”.

§ 52. W § 262 ustęp 1 do zdania drugiego po słowach „w różnych okresach czasu” dodaje się słowa „lub na osobnych aparatach rektyfikacyjnych”.

§ 53. W § 286 ustęp 5 zamiast powołanego na końcu „§ 37 ustęp 2” wstawia się „§ 37 ustęp 4”.

§ 54. W § 289 ustęp 1 punkt b) skreśla się słowa „przy +12° R”. W punktach c) i d) tegoż ustępu „+15° R” zmienia się na „+19° C”.

§ 55. W § 293 ustępy 2 i 3 otrzymują następujące brzmienie:

„2. Za wolny skład wyrobów wódczanych uznaje się przedsiębiorstwo, któremu zezwolono:

A. na przechowywanie wyrobów wódczanych ze spirytusu, na którym ciąży opłata skarbową, lub
B. na wyrabianie (przyrządzanie i nalewanie) oraz przechowywanie wyrobów wódczanych ze spirytusu, na którym ciąży opłata skarbową.

3. W wolnych składach spirytusu i wyrobów wódczanych typu A nie wolno ustawiać aparatów destylacyjnych lub rektyfikacyjnych”.

§ 56. W § 294 ustęp 2 skreśla się słowo „spółdzielcza”; ustęp 3 tego paragrafu otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Zezwolenie na wolny skład wyrobów wódczanych typu B mogą otrzymać tylko te fabryki wódek gatunkowych, w których roczny obrót (przychód i rozchód) w wyrobach wódczanych w dwu ostatnich latach wyniósł co najmniej po 500 hektolitrów 100° spirytusu”.

§ 57. W § 295 drugie zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Ponadto podwórze wolnego składu winno być odgrodzone od sąsiednich terenów, tak mieszkalnych jak i fabrycznych, szczelnym parkanem, murem o wysokości 2 m lub murowanym budynkiem”.

§ 58. W § 296 ustęp 4 po słowie „wódczanych” dodaje się słowa „typu A”.

Paragraf ten uzupełnia się nowym ustępem o następującym brzmieniu:

„6. Wobec wolnych składów wyrobów wódczanych typu B mają zastosowanie także niesprzeczne z przepisami o wolnych składach (§§ 293 — 310) po-

stanowienia, dotyczące wyrobu i sprzedaży wódek gatunkowych (§§ 311 — 348)".

§ 59. W § 298 ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Wolne składy spirytusu i wyrobów wódczanych typu B pozostają pod stałym nadzorem K. S. Wolne składy wyrobów wódczanych typu A pozostają pod stałym zamknięciem przedsiębiorcy i urzędnika K. S.”

§ 60. § 304 otrzymuje następujące brzmienie:

„Wolny skład może być uruchomiony dopiero po zatwierdzeniu przez U. S. A. M. akt weryfikacyjnych oraz po wykupieniu odpowiedniego świadectwa przemysłowego, po uiszczeniu opłaty patentowej i po złożeniu przewidzianego w § 300 ustęp 3 zabezpieczenia”.

§ 61. W § 305 ustęp 2 po słowie „wódczanych” dodaje się słowa „typu A”.

W ustępie 3 tegoż paragrafu po słowie „wódczaniami” dodaje się słowa „w wolnych składach typu A”.

§ 62. W § 306 ustęp 4 uzupełnia się nowym zdaniem o następującym brzmieniu:

„Na pokrycie strat, powodowanych długotrwałym magazynowaniem wyrobów wódczanych w celu uzyskania należytej jakości, może Minister Skarbu przyznać zaniki w wysokości strat faktycznie poniesionych”.

Ustęp 5 tego paragrafu otrzymuje następujące brzmienie:

„5. Przy rewizjach obrachunkowych odlicza się tytułem dozwolonego ubytku 4% spirytusu wywiezionego w wyrobach wódczanych zagranicę. Ubytki ponad 4% podlegają opodatkowaniu”.

§ 63. W § 309 skreśla się ustęp 1. Dotychczasowe ustępy 2 i 3 otrzymują numerację 1 i 2.

§ 64. § 310 otrzymuje następujące brzmienie:

„Istniejące wolne składy wyrobów wódczanych typu B winny ponadto wykazać w terminie dwumiesięcznym od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, że ich roczny obrót w dwu następujących po sobie latach wynosił co najmniej po 500 hektolitrów spirytusu 100°. Wolne składy typu B, które obrotu tego nie wykazały, lub których obrót w dwu następnych latach okaże się mniejszy, aniżeli 500 hektolitrów 100°, będą mogły być uruchomione w następnym roku obrachunkowym dopiero po uzyskaniu osobnego zezwolenia Ministra Skarbu”.

§ 65. Do § 320 dodaje się nowy ustęp o następującym brzmieniu:

„5. O ile urządzenie już istniejącej fabryki wódek gatunkowych nie odpowiada w powyższych szczegółach przepisom niniejszego paragrafu, władza skarbową II instancji może w wypadkach zasługujących na uwzględnienie zezwolić na ulgi według swobodnego uznania. Dozwolone ulgi mogą być każdej chwili cofnięte”.

§ 66. W § 323 ustęp 1 punkt e) dodaje się za słowem „mechaniczne” słowa „mierzące automatycznie ilość płynu”.

§ 67. Do punktu b) § 327 dodaje się słowa „obejmujący prócz budynków samej fabryki również graficzne przedstawienie sąsiadujących z nią budynków prywatnych, zakładów, parcel, dróg, ulic i t. p.”

§ 68. W § 336 skreśla się ostatecznie zdanie.

§ 69. W § 340 ustęp 1 zmienia się słowa „trzech półlitrowych” na „dwu półlitrowych”.

§ 70. W § 341 ustęp 1 zmienia się słowa „przy temperaturze płynu +12° R = 15° C” na słowa „w temperaturze płynu +15° C (+12° R)” oraz skreśla się słowo „hektolitrowego”.

§ 71. W § 343 ustęp 3 uzupełnia się nowym zdaniem o następującym brzmieniu:

„Używane w tym celu etykiety nie mogą być podobne (co do rysunku, barwy i druku łącznie) do etykiet używanych przez D. P. M. S.”

§ 72. § 344 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Wyroby wódczane pochodzenia zagranicznego, nalane do naczyń w krajowych fabrykach wódek gatunkowych, mogą być zaopatrzone w kapsle i etykiety firm zagranicznych, o ile w fabryce poza przystosowaniem tych wyrobów do przepisów krajowych (rozcieńczenie do przepisanej mocy, nalanie do naczyń o przepisanej pojemności) nie dokonano żadnych dalszych zabiegów fabrykacyjnych. Wyroby takie mają posiadać wyraźny napis, umieszczony w sposób podany w § 343 ustęp 5, wskazujący zagraniczne pochodzenie wyrobu i krajową fabrykę, w której je nalano.

2. Sprzedaż tych wyrobów ze składów fabrycznych odbywa się bez specjalnego zezwolenia, lecz podlega opłacie patentowej od sprzedaży. Nalane wyroby należy wliczyć do ogólnej ilości przerobu dla wymiaru zasadniczej i dodatkowej opłaty patentowej od przerobu zawartego w nich 100° spirytusu”.

§ 73. § 346 otrzymuje następujące brzmienie:

„Fabryki wódek gatunkowych mogą sprzedawać własne wyroby tylko w naczyniach zamkniętych i to koncesjonowanym sprzedawcom hurtowym i detalicznym, oraz konsumentom w ilościach nie mniejszych od ilości, ustalonej w art. 75 ustęp 2 (t. j. 15 litrów objętościowych)”.

§ 74. W § 350 ustęp 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Gorzelnie i rektyfikacje pejsachowe kwalifikuje jako takie Minister Skarbu na skutek prośby zainteresowanych, popartej zaświadczeniem miejscowego rabinatu i na wniosek właściwej władzy skarbowej II instancji”.

§ 75. Zdanie ostatecznie § 352 otrzymuje następujące brzmienie:

„Wyjątki od tej zasady są dopuszczalne za zezwoleniem Ministra Skarbu na wniosek właściwej władzy skarbowej II instancji”.

§ 76. W § 354 ustęp 1 w miejsce słowa „nalewu” wstawia się słowo „przerobu”.

Ustęp 2 tegoż paragrafu skreśla się.

§ 77. § 356 otrzymuje następujące brzmienie:

„Nalew wyrobów ze spirytusu pejsachowego do naczyń szklanych i przechowywanie ma się odbywać na następujących zasadach:

- a) nalew może odbywać się w fabrykach wódek, wymienionych w § 352,
- b) przy nalewie wyrobów ze spirytusu pejsachowego mają zastosowanie przepisy §§ 333 — 335, dotyczące fabryk wódek gatunkowych,
- c) nalew wyrobów ze spirytusu pejsachowego nie może się odbywać równocześnie z nalewem wódek gatunkowych,
- d) spirytus pejsachowy i wyroby z tego spirytusu winny być przechowywane zupełnie oddzielnie od wódek gatunkowych,
- e) fabryki, uprawnione do nalewu wyrobów ze spirytusu pejsachowego, winny prowadzić osobną księgę obrachunkową tego spirytusu i wyrobów pejsachowych, podług wzoru, ustalonego dla wódek gatunkowych,
- f) na etykietach naczyń z wyrobami ze spirytusu pejsachowego ma być umieszczony napis „wyrób pejsachowy”, niezależnie od innych napisów, przewidzianych w § 343 ustęp 3”.

§ 78. § 357 otrzymuje następujące brzmienie:
„Sprzedaż wyrobów ze spirytusu pejsachowego odbywa się stosownie do ogólnych przepisów, normujących obrót napojami alkoholowymi”.

§ 79. W § 366 ustęp 1 w zdaniu drugim po słowach „w naczyniach zamkniętych” dodaje się słowa „do spożycia poza zakładem”, w miejsce słowa „pozostałe” wstawia się słowo „inne”.

§ 80. Ustęp 2 § 367 skreśla się.

§ 81. W § 378 ustęp 2 zamiast słów „w pewnych określonych” wstawia się słowa „w przeznaczonych na ten cel”.

§ 82. § 383 otrzymuje następujące brzmienie:

„Domy zajezdne i karczmy, o których mowa w art. 76 ustęp 3 punkt b) i w załączniku do art. 83 rozdział B ustęp 4, są to zakłady gospodnio-szynkarskie w miastach, w osadach, we wsiach lub przy drogach, obejmujące przynajmniej jeden pokój, przeznaczony na nocleg dla przejezdnych, oraz posiadające schronisko dla koni i pojazdów, a których obroty nie

przekraczają kwoty 20.000 zł rocznie. Zakłady takie, położone w miastach, zaliczonych pod względem wymiaru opłaty patentowej do I i II kl., mogą być uznane za karczmy i domy zajezdne tylko wówczas, gdy położone są na krańcach miasta”.

§ 83. § 389 otrzymuje następujące brzmienie:

„Osoby, pragnące trudnić się sprzedażą napojów alkoholowych o zawartości do 2½% alkoholu wagowo, winny uzyskać z właściwego U. S. A. M. zaświadczenie, że przeciw wykonywaniu tej sprzedaży nie zachodzą przeszkody z §§ 363 i 376. Przed rozpoczęciem sprzedaży należy uiścić opłatę patentową w odpowiedniej wysokości”.

§ 84. W § 397 ustęp 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Przy przesyłkach spirytusu i wyrobów wódczanych idących luzem, ogólna ilość zawartego w przesyłce 100” spirytusu winna być wpisana w świadectwie przewozowym i na jego wtórniku liczbą i słownie”.

§ 85. W § 400 ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Urzędnik skarbowy, w obecności którego przesyłkę wysłano, powinien na przesyłki spirytusu nieopłaconego lub nabytego po cenie ulgowej oraz na wyroby z takiego spirytusu przesłać wtórnik świadectwa przewozowego inspektorowi K. S., w którego obwodzie znajduje się odbiorca, względnie urzędnikowi stałego nadzoru, jeżeli przedsiębiorstwo, otrzymujące przesyłkę, jest pod stałym nadzorem — w dniu wysłania przesyłki listem poleconym, o ile zaś wysłano taką przesyłkę bez udziału urzędnika skarbowego, uczyni to przedsiębiorca najpóźniej w dniu następnym. Jeżeli przedsiębiorstwo, otrzymujące przesyłkę, znajduje się w tej samej miejscowości, można wtórnik świadectwa przewozowego doręczyć przez posłańca za potwierdzeniem odbioru”.

§ 86. W § 402 ustęp 3 zdanie drugie uzupełnia się po słowach „wewnątrz kraju” słowami „do wyrobu których użyto spirytus, nabyty po cenie, wymienionej w art. 21 ustęp 1 punkt c)”.

§ 87. W § 405 ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. W razie stwierdzenia braku świadectw przewozowych, winny być przesyłki spirytusu, wyrobów spirytusowych i wódczanych niezwłocznie zatrzymane przez władze skarbowe lub policyjne. Przedsiębiorstwa przewożowe winny o braku świadectwa natychmiast powiadomić najbliższą władzę skarbową i wstrzymać tego rodzaju przesyłki aż do decyzji tej władzy”.

§ 88. W § 408 ustęp 3 skreśla się zdanie drugie i dodaje się nowy ustęp o następującym brzmieniu:

„4. Odbiór przesyłki zasadniczo winien nastąpić nie później jak trzeciego dnia po jej nadejściu do

miejsca przeznaczenia. Jeżeli w tym terminie odbiór nie nastąpi, wówczas K. S. winna stwierdzić protokółarnie w obecności przedstawiciela przedsiębiorstwa odbierającego wagę brutto oraz moc spirytusu w przesyłce. Za ewentualne ubytki, powstałe od chwili stwierdzenia powyższych dat, odpowiada przedsiębiorstwo odbierające spirytus. Po stwierdzeniu tary przy faktycznym przyjęciu oblicza się ostatecznie ilość spirytusu i wpisuje się ją do ksiąg przedsiębiorstwa odbierającego".

§ 89. W § 409 ustęp 1 punkt d) otrzymuje następujące brzmienie:

„d) przy odbiorze spirytusu, pobranego po niższej cenie lub obciążonego opłatą skarbową — sporządzić protokół przyjęcia według wzoru Nr. 38 w czterech egzemplarzach, z których jeden należy doręczyć odbiorcy dla dołączenia go do dokumentów przedsiębiorstwa, drugi — w tym samym celu przesłać przedsiębiorstwu wysyłającemu, trzeci — przesłać inspektorowi K. S. lub urzędnikowi stałego nadzoru przedsiębiorstwa, czwarty — D. P. M. S. W wypadku stwierdzenia nadmiernych ubytków należy sporządzić dwa dalsze egzemplarze, z których jeden otrzymuje władza skarbową II instancji miejsca wysłania, a drugi — miejsca odbioru”.

Na końcu ustępu 2 tego paragrafu dodaje się nowe zdanie o następującym brzmieniu:

„Wszystkie naczynia, w których nadszedł transport spirytusu, należy natychmiast po skutecznieniu urzędowego przyjęcia i opróżnieniu naczyń ze spirytusu zabezpieczyć urzędownie”.

§ 90. W § 410 po słowach „właściwego dla miejsca odbioru przesyłki” wstawia się słowa „najpóźniej do trzeciego dnia po odbiorze listem poleconym”.

§ 91. W § 422 słowa „spółdzielcza organizacja” zastępuje się słowami „organizacja eksportowa”.

§ 92. W § 439 ustęp 1 słowa „z reguły skażony (zdenaturowany)” zastępuje się słowami „skażony (zdenaturowany) z wyjątkiem spirytusu, zwolnionego od skażenia w myśl § 440 ustęp 1 i spirytusu, przeznaczonego do celów wymienionych w tym paragrafie w ustępach 2 i 3”.

§ 93. W § 441 ustępy 4 i 5 otrzymują następujące brzmienie:

„4. Powrotnie otrzymywany spirytus, względnie odpadki od fabrykacji, zawierające spirytus, mogą być używane jedynie w tem samym przedsiębiorstwie do wyrobu artykułów, należących do tejże samej grupy cennikowej spirytusu.

5. Władza skarbową, udzielająca zezwolenia na pobór spirytusu, może zezwolenie na ponowne użycie uczynić zawisłym od warunków przeprowadzenia skażenia tego spirytusu stosownie do przepisów § 439 w sposób odpowiadający celowi, dla którego spirytus ma być przeznaczony”.

§ 94. W § 443 ustęp 3 po słowach „środki skażające” dodaje się słowa „zarówno wymienione w załączniku B, jak i dopuszczone do użycia przez Ministra Skarbu (§ 440 ustęp 1)”.

W ustępie 5 tego paragrafu skreśla się słowa „i sposób ich badania”.

§ 95. W § 445 ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Laboratorja chemiczne D. P. M. S. badają jedną z nadesłanych próbek, drugą zaś przechowują u siebie przez okres półroczny. Po tym okresie przedsiębiorca może utrzymać zpowrotem pozostające na przechowaniu próbki w ciągu następnych trzech miesięcy. Po tym terminie próbki ulegają zniszczeniu”.

§ 96. § 450 uzupełnia się nowym ustępem o następującym brzmieniu:

„9. Przy skażeniu ilości mniejszych niż 1 hl próba pobierana wynosi 1/100 część skażonego płynu; nie mniej jednak niż pół litra”.

Nadto zmienia się wzór Nr. 42 do § 450 przez wpisanie w rubryce 20-ej zamiast słowa „względnie” słowa „lub”.

§ 97. W § 451 ustęp 2 uzupełnia się nowym zdaniem o następującym brzmieniu:

„Na podstawie zezwoleń, wydanych przez właściwe władze skarbowe na pobór spirytusu, skażonego środkiem szczególnym do celów przemysłowych, może być pobierany także spirytus bezwodny po cenie, obowiązującej każdnocześnie za ten gatunek spirytusu”.

§ 98. W § 462 ustęp 3 uzupełnia się następująco:

„Rozlewnie takie winny stanowić zupełnie samoistne zakłady i nie mogą mieć połączenia z innymi przedsiębiorstwami, magazynującymi, rozlewającymi lub przerabiającymi spirytus względnie wyroby spirytusowe, i przed uruchomieniem winny być zgłoszone właściwemu U. S. A. M., celem urzędowego sprawdzenia (weryfikacji). Do zgłoszenia należy dołączyć wykaz przyrządów i naczyń oraz podać ich wymiary i przeznaczenie. W zakładach takich wolno rozlewać wyroby perfumeryjno - kosmetyczne, wprowadzone w stanie zupełnie wykończonym z odnośnych wytwórni, bez zmieniania w jakikolwiek sposób składu i mocy tych wyrobów. Rozlewnie muszą posiadać niezbędne przyrządy kontrolno-miernicze dla badania ilości i mocy rozlewanych wyrobów, oraz prowadzić książkę kontrolną, uwidaczniając w niej obroty wyrobami, sprowadzonymi z wytwórni, nalanymi do swoich naczyń i wypuszczonymi z rozlewni, tudzież książkę odbiorców. Uprawnienia na prowadzenie rozlewni mogą być wydawane według uznania władz skarbowych II-ej instancji tylko osobom zasługującym na zaufanie. Apteki i składy apteczne (drogerje) mogą wyroby perfumeryjno-kosmetyczne, nabyte w wytwórniach lub rozlewniach, sprzedawać bądź w naczy-

niach zamkniętych (flaskach, demionach), bądź po otwarciu tych naczyń, na wagę do naczyń odbiorców”.

§ 99. W § 463 ustępy 1 i 2 otrzymują następujące brzmienie:

„1. Wszystkie przedsiębiorstwa, przerabiające spirytus, winny prowadzić księgę kontroli według jednego z załączonych wzorów Nr. 41, 42 lub 43 zależnie od tego, czy zużywają spirytus skażony środkiem ogólnym, szczególnym lub w stanie czystym, oraz książkę odbiorców gotowych wyrobów. Fabryki octu prowadzą jedynie książkę obrachunkową według wzoru Nr. 47 (§ 477). Fabryki lakierów i politory prowadzą księgę odbiorców według załączonego wzoru Nr. 44a.

2. Książki służą na okres roku kalendarzowego. Przychód spirytusu ma być wpisywany natychmiast, natomiast przychód i rozchód gotowych wyrobów z końcem każdego dnia na podstawie pomocniczego podręcznego zapisku”.

§ 100. W § 466 ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Pomieszczenia fabryki octu nie mogą mieć bezpośredniej łączności z innymi przedsiębiorstwami jak również z mieszkaniami. W lokalu, w którym mieści się wytwórnia octu, jednakże w oddzielnych ubikacjach, może się odbywać produkcja artykułów, w których skład wchodzi ocet, jako składnik niezbędny, jak musztarda, marynaty i t. p. oraz produkcja naczyń i t. p. pokrewnych artykułów, służących do wyrobu, przechowywania i sprzedaży octu lub produktów, ocet zawierających.”

§ 101. W § 468 między słowami „do przechowywania” i „dziennej” wstawia się słowo „co najmniej.”

§ 102. W § 470 ustęp 1 po słowach „jako to:” dodaje się słowa „zwyczajne (nieprecyzyjne)” oraz po słowach „0,1 l” słowa „lub 1/8 l”.

§ 103. Na końcu § 471 dodaje się nowe zdanie o następującym brzmieniu:

„Urządzenie wytwórni octu, uruchomionych po skutecznieniu weryfikacji, przeprowadzonej w myśl postanowień niniejszego paragrafu i pracujących bez dłuższej przerwy, sprawdzać należy ponownie w razie przeprowadzania przez przedsiębiorstwo octowni poważniejszych zmian tych urządzeń.”

§ 104. § 472 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. D. P. M. S. wyznacza roczne przydziały spirytusu do przerobu na ocet dla każdej poszczególnej octowni, stosownie do zgłoszonego zapotrzebowania, odpowiednio uzasadnionego.

2. Wytwórca octu składa w tym celu do U. S. A. M. za pośrednictwem inspektora K. S. odpowiednie podanie przed 15-ym listopada każdego roku.

3. W podaniu tem należy wymienić:

a) przewidywane zapotrzebowanie spirytusu na rok następną,

b) ilość czynnych stojaków (aparaty fermentacyjne) i przeciętną ich pojemność w litrach.

4. Na podstawie zawiadomienia D. P. M. S. władze skarbowe II instancji wydają przed rozpoczęciem nowego roku kalendarzowego poszczególnym octowniom odpowiednie zawiadomienie o wysokości przydziału spirytusu z oznaczeniem warunków poboru i skażania.

5. Octownie, dla których przyznany roczny kontyngent przerobu okaże się niewystarczający, mogą przed upływem roku ubiegać się o powiększenie tego kontyngentu, z zachowaniem wyżej podanych formalności.”

§ 105. W § 473 ustęp 1 zamiast „1 hl” wstawia się „2 hl”.

§ 106. W § 474 ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Spirytus przywieziony do octowni winien być bezwzględnie zgłoszony inspektorowi K. S i przyjęty, oraz skażony w obecności właściwych urzędników skarbowych najpóźniej w ciągu 24 godzin od daty dostarczenia spirytusu do octowni. Zwłoka w przyjęciu spirytusu i skażeniu go może nastąpić tylko z ważnych powodów, w szczególności, jeżeli pilniejsze sprawy służbowe nie pozwolą na wcześniejsze wykonanie tej czynności. Powód spóźnionego przyjęcia i skażenia spirytusu winien być przez organa K. S. zaznaczony w książce obrachunkowej.”

§ 107. Na końcu § 475 dodaje się nowy ustęp o następującym brzmieniu:

„3. Ocet, wyrabiany i sprzedawany przez octownie, powinien zawierać co najmniej 3% wagi kwasu octowego i nie więcej niż 1% alkoholu”.

§ 108. W § 479 ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Do wyrobu estrów etylowych wydaje się spirytus po niższej cenie, skażony środkami, wymienionymi w ust. 4 załącznika B do § 443. Estrы etylowe w rozumieniu niniejszych przepisów, zawierają w gotowym stanie najwyżej 10% objętościowych alkoholu niezwiązanego. Ilość niezwiązanego alkoholu w mrówczanie etylowym może być większa, lecz wtedy produkt musi posiadać równoważną ilość kwasu mrówkowego, powstałego wskutek rozkładu estru, oraz nie mniej niż 50% wagowo estru.”

W ustępie 2 tego paragrafu skreśla się słowa „do celów wyżej wymienionych” i zastępuje się je słowem „etylowe”.

§ 109. § 481 skreśla się.

§ 110. Nad § 482 umieszcza się nagłówek „Alkohol metylowy”.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 111. Na zgłoszone w terminie do dnia 31 grudnia 1930 r. wnioski przedsiębiorców tych go-

rzelni rolniczych, w których ubytki spirytusu w kampanjach 1928/29 i 1929/30 przekroczyły dopuszczalne normy, U. S. A. M. sporządzą nowe orzeczenia wymiarowe z uwzględnieniem norm zanikowych, ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 112. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu z następującymi wyjątkami:

- a) normy zaniku magazynowego, ustanowione niniejszym rozporządzeniem w § 8 dla gorzelni rolniczych — od 1-go września 1930 r., ustanowione zaś w § 10 dla rektyfikacji — od 1-go stycznia 1931 r.;
- b) przepisy §§ 31 i 32 o obliczaniu monopolowej ceny nabycia spirytusu, przepis § 18 o opłatach patentowych, oraz przepisy § 111 — w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia;
- c) postanowienie § 57 — po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Rolnictwa: *Leon J. Polczyński*

Załączniki do rozp. Ministra Skarbu z 12 listopada 1930 r. (poz. 621).

Załącznik B.

Normy stosowania środków skażających do skażenia spirytusu nieprzeznaczonego do picia, obliczone na 1 hl 100° spirytusu.

1. Do przygotowania denaturatu, t. j. spirytusu skażonego ogólnym środkiem skażającym:

- 2,0 l spirytusu drzewnego,
- 0,5 l zasad pirydynowych,
- 1,0 l olejów ketonowych,
- 0,3 l nafty,
- 0,2 l barwnika o składzie: 0,4 g fioletu krystalicznego w 1 l spirytusu drzewnego oraz
- 0,3 l środka skażającego A.

2. Do mieszanek napędowych:

- 1,0 l środka skażającego B.

3. Do samolotowych mieszanek napędowych:

- 5,0 l benzyny naftowej.

4. Do wszelkich celów przemysłowych, o ile otrzymany produkt handlowy nie zawiera wolnego alkoholu:

- 2,5 l spirytusu drzewnego lub
- 1,0 l terpentyny lub

- 0,025 l oleju zwierzęcego lub
- 3,0 l benzolu lub
- 1,0 l zasad pirydynowych lub
- 1,0 l olejów ketonowych lub
- 5,0 l benzyny naftowej lub
- 1,0 l siarczku węgla.

Oprócz środków wyżej wyszczególnionych zostają dodatkowo dopuszczone:

- a) do produkcji eteru etylowego, celulozoidu, celitu, dermatoidu, jedwabiu sztucznego, syntetycznej kamfory, bandaży opatrunkowych, nici lekarskich i do preparatów witaminowych:

- 1,0 kg kamfory lub
- 10,0 l eteru etylowego,

- b) do produkcji preparatów chemicznych wysokiej czystości, środków syntetycznych, preparatów organo-terapeutycznych i witaminowych, alkaloidów, olejów jadalnych, do bielenia przędzy jedwabnej, do produkcji żarówek elektrycznych i przyrządów fizycznych:

- 5,0 l czystego alkoholu metylowego,

- c) do produkcji barwników, produktów pomocniczych i półproduktów do wyrobu barwników, oraz do przygotowania past drukarskich:

- 1,5 l czterochlorku węgla,

- d) do apretury wyrobów gumowych:

- 6,0 kg szelaku,

- e) do produkcji papierów, błon i klisz fotograficznych:

- 10,0 l eteru etylowego lub
- 1,0 l fenolu (kwasu karbolowego),

- f) do wyrobu chloroformu, jodoformu, chlorku i bromku etylowego, do tłuszczów leczniczych, zawierających jod i brom:

- 0,3 kg chloroformu lub
- 0,3 kg jodoformu lub
- 0,5 kg chlorku etylowego lub
- 0,3 kg bromku etylowego,

- g) do wyrobu octu stołowego:

ocet w stosunku takim, aby zawartość w mieszaninie kwasu octowego wynosiła najmniej 10% zawartości alkoholu oraz, aby zawartość alkoholu nie przekraczała 20%.

5. Do wytwarzania produktów przemysłowych, zawierających alkohol, jak np.: lakiery, farby, środki do czyszczenia, oleje przedziałnicze, środki emulgujące i t. p. za wyjątkiem środków leczniczych, produktów spożywczych oraz za wyjątkiem produktów wymienionych w punktach 6, 7, 8, 9 i 10 niniejszego załącznika:

- 2,5 l spirytusu drzewnego lub
- 2,0 l terpentyny lub
- 0,035 l oleju zwierzęcego lub
- 5,0 l benzolu lub

Załącznik C.

- 1,5 l zasad pirydynowych lub
- 2,0 l olejów ketonowych lub
- 5,0 l benzyny naftowej lub
- 10,0 l acetonu lub
- 3,0 l benzolu i 2,0 l acetonu lub
- 4,0 l alkoholu amyłowego i 1,0 l nafty (względnie benzyny naftowej).

6. Do wyrobu politory:

- 2,0 l olejów ketonowych i 0,5 l spiry tusu drzewnego.

7. Do przygotowania środków dezynfekcyjnych, służących do dezynfekcji mieszkań, ubikacji i t. p.

- 2,0 l fenolu lub
- 2,0 l surowego krezolu.

8. Do celów dezynfekcyjnych w zakładach leczniczych (lecz nie do celów leczniczych) oraz do sporządzania płynów do preparatów botanicznych, zoologicznych i medycznych:

- 1,0 l ftalanu dwuetylowego lub
- 1,0 l formaliny lub
- 1,0 l fenolu lub
- 0,5 kg tymolu lub
- 2,5 l acetonu.

9. Do fabrykacji mydeł kosmetycznych:

- 1,0 kg oleju rycynowego i
- 0,4 kg ługu sodowego lub potasowego.

10. Do wyrobów perfumeryjnych i kosmetycznych:

- 1,0 l ftalanu dwuetylowego i 0,5 l acetonu lub
- 5,0 kg tynktury benzoosowej (1 cz. wag. żywicy benzoosowej na 5 cz. wag. spirytusu) i 0,5 l acetonu lub
- 0,5 l roztworu 1 cz. wag. piżma sztucznego w 6 cz. wag. benzoesanu benzyłowego i 0,5 l acetonu lub
- 0,5 kg naturalnego olejku bergamotowego i 0,5 l acetonu lub
- 3,0 kg tynktury benzoosowej i 1,0 kg mentolu lub
- 0,5 kg tymolu lub
- 0,3 kg tymolu i 1 kg mentolu.

Normy ilościowe próbek środków skażających, przesyłanych do badania chemicznego.

Środki skażające należy przesyłać do zbadania w zupełnie czystych, szczelnie zamkniętych lub zakorkowanych naczyniach, lub też w czystych opakowaniach.

Ilości środków skażających, przesyłane do pracowni chemicznej powinny być następujące:

A. Środki ogólnego skażenia.

Zasady pirydynowe	500 cm ³
Spirytus drzewny	500 cm ³
Oleje ketonowe	600 cm ³
Nafta	150 cm ³
Fiolet krystaliczny	5 g

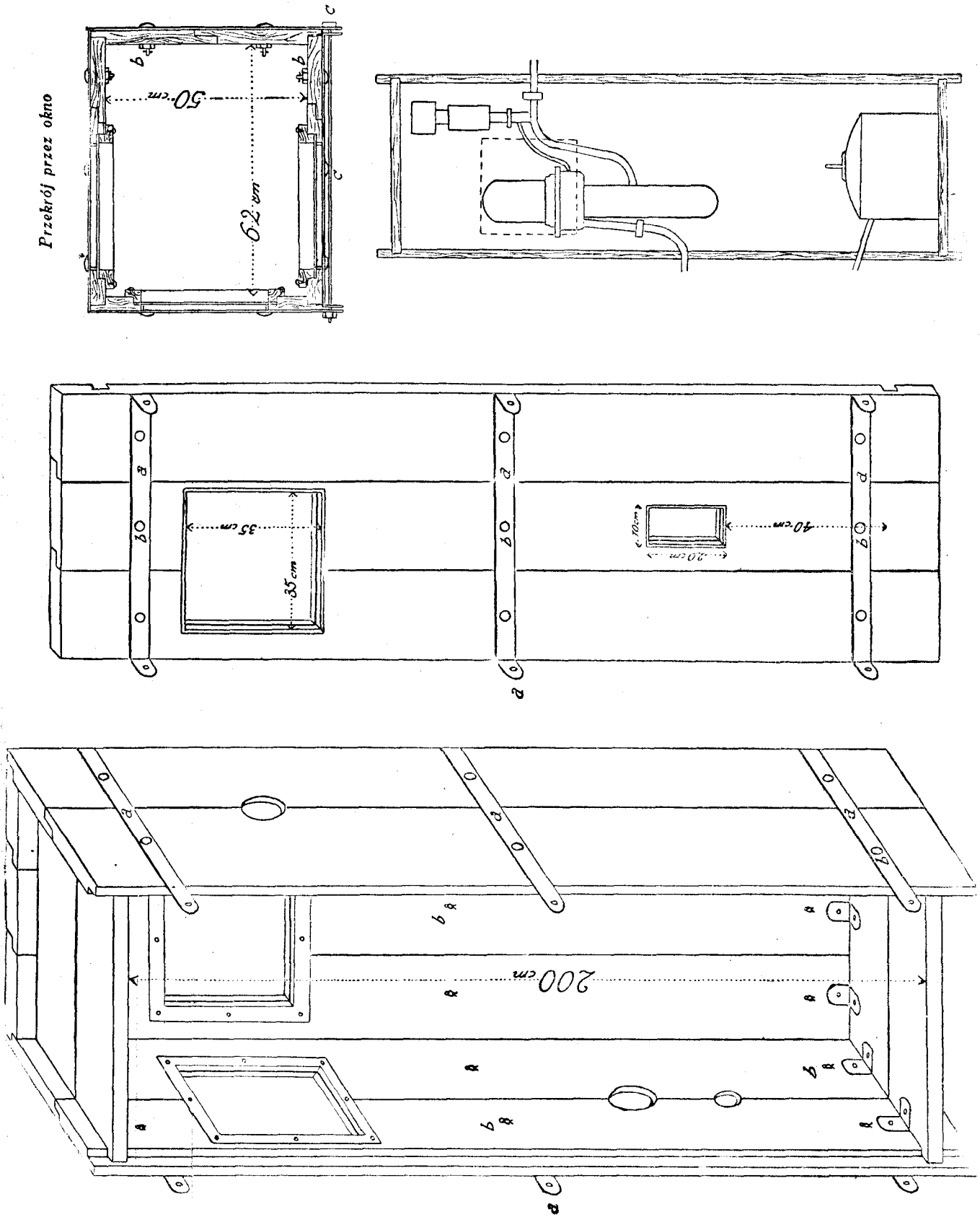
B. Środki szczególnego skażenia.

Olej zwierzęcy	300 cm ³
Terpentyna	400 cm ³
Benzol	400 cm ³
Kamfora	5 g
Eter etylowy	200 cm ³
Chloroform	100 cm ³
Jodoform	5 g
Tymol	2 g
Formalina	200 cm ³
Ftalan dwuetylowy	100 cm ³
Benzyna	400 cm ³
Ług sodowy lub potasowy	50 cm ³
Olej rycynowy	100 cm ³
Szelak	15 g
Chlorek etylowy	50 cm ³
Bromek etylowy	100 cm ³
Czterochlorek węgla	250 cm ³
Kwas karbolowy ciekły	100 cm ³
Aceton	250 cm ³
Tynktura benzoosowa	50 cm ³
Surowy krezol	150 cm ³
Alkohol metylowy czysty	250 cm ³
Siarczek węgla	150 cm ³
Oleje fuzłowe	400 cm ³
Mentol	2 g
Piżmo sztuczne	2 g
Benzoesan benzyłowy	100 cm ³
Olejek bergamotowy naturalny	20 cm ³

Szafkę (§ 182) sporządza się z suchych desek o grubości 25—30 mm sklejonych szczelnie w felc. Górną i dolną ścianę wpuszcza się do ścian bocznych, nadto winny one posiadać z przodu występy, które wchodzić będą we wgłębienia przedniej, ruchomej ściany. Ściana przednia przy zamykaniu szafki winna także szczelnie wchodzić w felc, wycięty z przodu w ścianach bocznych. Okna, okucia i pomalowanie szafki patrz § 182.

Rysunek drewnianej szafki do filtra.

Załącznik Nr. 19 do § 182.

Przekrój przez okno

Ściana przednia

Szafka bez ściany przedniej

Filter i zbiornik przelewowy w szafce

Objaśnienie: a — taśma żelazna szer. 40 mm., grub. 3 mm.; b — śruby z główkami, nakrętkami i zatyczkami; c — pręt żelazny z główką i nakrętką.

Odcinek świadectwa przewozowego Nr. _____
na wysłane gotowe wyroby wódczane

Z _____
do _____
dla _____

Gatunek wyrobów	Ogółem	
	litrów objętościowych	zawartość alkoholu w ltr. 100 ^o
1	2	3
Razem . . .		

Zawartość alkoholu w ltr. 100°
słownie _____

dnia _____ 19__ r.
Podpisy:

Z wórnikiem świadectwa sprawdził: _____ 19__ r.

Wórnik świadectwa przewozowego Nr. _____
na przewóz gotowych wyrobów wódczanych

Z _____
do _____
dla _____

Gatunek wyrobów	Ogółem	
	litrów objętościowych	zawartość alkoholu w ltr. 100 ^o
1	2	3
Razem . . .		

Zawartość alkoholu w ltr. 100°
słownie _____

dnia _____ 19__ r.
Podpisy:

Ze świadectwem przewozowym sprawdził: _____ 19__ r.

Świadectwo przewozowe Nr. _____
na przewóz gotowych wyrobów wódczanych

Z _____
do _____
dla _____

Gatunek wyrobów	Ogółem	
	litrów objętościowych	zawartość alkoholu w ltr. 100 ^o
1	2	3
Razem . . .		

Zawartość alkoholu w ltr. 100°
słownie _____

dnia _____ 19__ r.
Podpisy:

Z wórnikiem świadectwa sprawdził: _____ 19__ r.

Strona 1.

Wzór Nr. 44 a
Załącznik do § 463.Izba Skarbowa w _____
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w _____
Inspektor Kontroli Skarbowej w _____**K S I Ę G A**(pomocnicza) odbiorców gotowych wyrobów w fabryce lakierów i politur, należące do _____
znajdującej się w _____ na rok 19 _____

Poszczególne ilości gotowych wyrobów w ciągu dnia winny być zapisane w rubryce 4 i podsumowane, a ogólna cyfra winna być zapisana w rubryce 5 niniejszej książki oraz w księdze kontrolnej wzór Nr. 42.

Strona 2.

Data	O d b i o r c y		I l o ś ć k g		Nr. rachunku względnie faktury	U w a g i
	Imię i nazwisko	A d r e s	poszczególnych sprzedaży	ogólna sprzedaż w ciągu dnia		
1	2	3	4	5	6	7